

отримання підтвердження на право промислової власності (середній термін очікування патенту на винахід до 2 років, на корисну модель – до 6 місяців).

Зважаючи на сезонність підприємства з виробництва одягу повинні мінімум 4 рази на рік повністю змінювати асортимент виробів. Тільки підприємства, які виробляють робочий одяг менше підпадають під сезонні зміни виробництва швейної продукції. Інновації, які може розробляти та впроваджувати швейне підприємство, стосуються не тільки дизайну одягу, а також технологіях та техніки виготовлення моделей одягу, самих матеріалів, із яких ці моделі одягу виготовляються, організаційних схем виробництва. Матеріали та техніку більшість швейних підприємств імпортують, тобто виробниками цього ресурсу є закордонні підприємства, тому розробниками інновацій в цій сфері є закордонні підприємства. Інноваційна діяльність вітчизняних швейних підприємств спрямована на удосконалення організації виробничих процесів (скорочення часу на виготовлення моделей одягу), конструктивних та дизайнерських рішень при виробництві моделей одягу. Ефективність розвитку та використання ресурсу інноваційної діяльності на підприємствах з виробництва одягу залежить від ефективності мотивації персоналу до розробки та впровадження інновацій. На тих підприємствах, де цьому питанню приділяють більше уваги, ефективність інноваційної діяльності вище.

В умовах інтеграції України до ЄС доцільно підвищувати ефективність інноваційної діяльності підприємств з виробництва одягу. Продукція підприємств, які обладнані сучасним обладнанням, застосовують прогресивні схеми виробництва та організації праці, розробляють та впроваджують різні інновації, безумовно буде конкурентоспроможною на міжнародному ринку одягу. Варто зауважити, що сучасний ринок одягу, який активно застосовує та впроваджує різні інновації – це ринок брендового одягу. Ринок брендового одягу сформувався не так давно за часом, але розвивається дуже швидко. Споживачі європейських країн надають перевагу саме брендовому одягу, тому вітчизняним підприємствам з виробництва одягу потрібно враховувати це при виробництві власних моделей одягу.

Список використаної літератури:

1. Промислова власність у цифрах. Показники діяльності Державної служби інтелектуальної власності України та Державного підприємства «Український інститут промислової власності» за 2014 рік. - К., 2015 – 67 с.

РІВЕНЬ ЖИТТЯ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ ЯК ЧИННИК ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ

Лойко В. В., д.е.н, доцент

Пруднікова Н.В., студент

Київський національний університет технологій та дизайну

В умовах глобалізації світової економіки сучасна держава може стійко

розвиватися тільки за умови, якщо її економічна політика спрямована на поліпшення рівня і якості життя громадян, розширення їх можливостей формувати власне майбутнє. Для цього необхідно не тільки збільшувати доходи населення, а й покращувати багато інших компонентів рівня і якості життя населення: створювати реальну рівність для здобуття освіти і працевлаштування; забезпечувати рівні можливості для чоловіків та жінок; високий рівень медичного обслуговування; якісне харчування та ін. Рівень життя населення значно впливає на рівень економічної безпеки держави. Рівень життя – характеристика економічного добробуту населення, що вимірюється як реальний дохід на душу населення та кількість населення за межею бідності. Часто також приймаються до уваги доступ до системи охорони здоров'я, економічна нерівність, рівень освіти, доступ до певних товарів, очікувана тривалість життя при народженні. Часто терміну протиставляється термін «якість життя», що також приймає до уваги різноманітні неекономічні показники.

За визначенням ООН, рівень життя – це сукупність таких показників: здоров'я, в тому числі демографічні умови, їжа, одяг, фонди споживання і нагромадження, умови праці, освіта, в т. ч. письменність, житло, включаючи його благоустрій, соціальне забезпечення, тощо. Для характеристики рівня життя ООН використовує такий показник, як «індекс розвитку людського потенціалу» (ІРЛП). Він включає в себе: тривалість життя населення – 25-85 років; рівень освіти – 0-100% (кількість років, які провів в режимі навчання після 15 років середній громадянин); обсяг ВВП на душу населення від 200 до 4000 \$ США; ступінь задоволення матеріальних, духовних та соціальних потреб людини. За рейтингом ООН Україна належить до країн із середнім індексом розвитку людського потенціалу і посідає 83 сходинку із індексом 0,734.

Зрозуміло, що якість життя населення обумовлює, окрім доходів, ще цілу низку чинників. Це стосується таких складових, як соціальний захист, житлово-комунальне обслуговування, підтримка малозабезпечених родин, рівень водопостачання та якості питної води, захищеність громадянина в державі (рівень злочинності, корупції, порушення прав та свобод людини), соціальні проблеми (алкоголізм, наркоманія), екологічна ситуація, забезпеченість житлом тощо. Але все ж таки ключовим показником добробуту населення виступає рівень доходу. У середньому по Україні в структурі доходів близько 60,0% припадає саме на заробітну плату. За даними Держстату України серед 7,5 млн. працівників, зайнятих у різних видах економічної діяльності в Україні, які повністю відпрацювали грудень 2015 р. 2,7 % працівників нарахована заробітна плата не перевищувала законодавчо встановленого розміру мінімальної заробітної плати – 1378 грн. на місяць.

Значно погіршує рівень життя населення невиплата заробітної плати. Так, згідно з даними Державного комітету статистики України зниження реальної заробітної плати у 2015р. спостерігалось в усіх регіонах країни. Упродовж 2015 р. загальна сума заборгованості з виплати заробітної плати

збільшилась на 42,5%, або на 560,8 млн. грн і на 1 січня 2016р. становила 1880,8 млн. грн.

За оцінками ООН, в Україні бідних людей – 80%. А ось у Європі, за даними європейської соціологічної служби “Євробарометр”, за межею бідності – приблизно - 17% людей. Для визначення бідності в промислово розвинутих країнах використовується межа бідності, прийнята в США, — 14,4 дол. США.

Серйозне занепокоєння викликає ситуація з безробіттям. Як свідчать дані Державної служби статистики України, ситуація на ринку залишається напруженою та супроводжується скороченням попиту на робочу силу. Чисельність безробітних у 2015 р. становила 1,7 млн. осіб. Рівень безробіття, за методологією МОП, становив 9,1%, а серед осіб працездатного віку - 9,5% економічно активного населення. Серед молоді у віці до 25 років рівень безробіття залишається більш як удвічі вищим, ніж в середньому по країні – 22,4% економічно активного населення.

Аналізуючи в цілому здобутки України у реалізації державної регіональної політики у соціально-трудої сфері, слід зазначити, що головне завдання – забезпечення достатнього рівня та якості життя населення не виконане та дуже далеке від європейських стандартів. З огляду на євроінтеграційний курс України, провідним напрямом державної соціальної політики є подолання саме згаданої вище проблеми за допомогою використання передового досвіду та адаптації відповідних досягнень у цій сфері в першу чергу європейських країн. На сучасному етапі розвитку суспільство знаходиться в неоднозначній ситуації: з одного боку, є істотне збільшення асортименту, кількості та якості благ, які пропонуються споживачам; з іншого – поглиблення диференціації населення за рівнем їхнього матеріального статку. Звісно, переважна більшість осіб, які ведуть злиденне існування, воліють звинувачувати у своєму скрутному становищі скоріше когось (частіше за все державу), ніж себе особисто. Проте, як виявляється, причинами бідності є не лише невиважена політика держави, а й інші чинники: внутрішні – залежать від особистих рис та якостей конкретної особи; родинні – формуються найближчим оточенням.

Однак саме держава має реальні можливості регулювати рівень розвитку окремих галузей, регіонів чи груп населення, а відтак, створювати передумови для їхнього збагачення чи збідніння. Тому вивчення ролі і місця соціальної політики держави в процесі регулювання рівня та якості життя населення є дуже актуальним і своєчасним. Державна соціальна політика підвищення рівня та якості життя населення є складовою державного регулювання економіки, яка являє собою процес втручання державних органів влади за допомогою різних методів й інструментів у розвиток основних економічних процесів з метою забезпечення позитивних соціально-економічних результатів.